

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

Ročník XXVII.

Vídeň, leden-únor 1980

Číslo 1/2.

CÍRKEV ŠÍŘITELKA MEZINÁRODNÍHO PRÁVA

Pojem mezinárodního práva, které bylo ve starověku chápáno jako právo cizinců, je dnes znám jako právo na lidské bratrství. Je to příznačný přechod od lidství s přehradami, kde člověk byl cizincem, k lidstvu, v němž se lidé bez rozlišování uznávají bratry. Tato vlastnost tak silně proniká do vědomí lidí, že Všeobecná deklarace ji prohlašuje za povinnost: Všichni lidé mají navzájem jednat v duchu bratrství.

Označení bratra se objevuje v I. století křesťanství jak i stoiků tak i u prvních učedníků Kristových, ale tento pojem se rozšíří až v důsledku křesťanského vlivu. Církev požaduje na státech a jeho vládcích, aby překročili zábrany krve a rasy a uznali se duchovně za bratry. Nakonec tímto učením nasákli i západní myslitelé a tento pojem je stále živý v menta-
litě lidí XX. století. Je to kvas, který pronikl lidem a udělal z nich navzájem bližní.

Křesťanství bylo jednou z forem, kterými prošla západní civilizace, a bylo skutečným kelímkem jejího universalismu. Vládcové katolické rodiny se stali velmi brzo heraldy mezinárodního práva. Poslání míru a civilizace projde mezinárodními změnami křesťanství a uchová se v křesťanských zvycích Evropy. Poslání obecného míru je jednou z trvalých starostí těch, kdo v dějinách měli úkol řídit Církev. Katolická teologie se stane obhájkyňou mezinárodního práva. Podle vývodů plynoucích z této přirozené morálky sv. Tomáš ve XIII. století naznačí, že existuje jistá společná "morálka lidského pokolení", z níž se dá vyvodit touha všeho lidstva po sdílení společného lidového blaha.

Křesťanské pojetí "rodinné jednoty" se stane jedním z politických cílů křesťanství. Sv. Tomáš geniálně a jasně vyjádřil politické zásady, které se ve středověku hledaly pro společný život, ale nevyvodil světové důsledky. Lidé ve středověku jsou spojeni společnou vírou a společně se zajímají o otázky politiky, umění a kultury, ale bohužel nedostanou se z rodinné koncepce omezené na křesťanský Západ a jen poněkud dovedou posunout dál hranice křesťanství.

Od XIV. století je tato politická jednota tříštěna státním soupeřením národů žárlivých na svou suverenitu a nezávislost. XV. století, doba cest a objevů, rovněž vyzývá k překročení jednostranné koncepce lidské rodiny. Objev Nového světa přispěje k položení otázky vztahů mezi lidmi, kteří se liší od sebe rasou a kulturou.

Na Západě spolu s renesancí se zrodí universalistická humanistická tradice a vytváří se přímo z pramenů klasických filosofů antiky a z poselství evangelia. Universalistický pojem mezinárodního práva dozraje až na sklonku XVI. století zároveň se smyslem pro úctu a nedávno objeveným

2 civilizacím v Novém světě.

V období od XVI. do XIX. století se katolická církev příliš nemíchala do vývoje mezinárodního práva, ale lze se tázat, zda toto právo tehdy v západní civilizaci nedržívalo, neboť skutečné mezinárodní probuzení se datuje až v XIX. století. Bylo podníceno hospodářským a politickým zvratem Evropy a projevilo se v prostředí liberalismu, který byl nepřátelský vůči minulosti a vůbec ke všem omezením, která staleté tradice mohly s sebou nést i při svém jinak pozitivním obsahu. V této perspektivě nelze se proto divit, že církev zatížená svými tradicemi je úplně vyloučena z mezinárodních vztahů.

Hlava církve papež Pius IX. (1846-1878) se musil spokojit s úlohou pozůstávající jen v ochraně tradičních hodnot, jež se snažil zachránit před společností, která je často v sektářském zanícení vcelku zavrhovala. Tak se spokojoval s uchováváním "zásad mezinárodního práva" a se vším důrazem vystupoval proti jejich nezachovávání a znehodnocování v tehdejší době.

Lev XIII. (1878-1903) nechtěl však souhlasit s touto rozlukou, která se postupně zaváděla mezi státy a Církví. Hleděl ze všech sil rozptýlit všechna nedorozumění a znovu dosadit tradiční pravdy mezinárodního práva do centra tehdejších politických starostí. Chtěl, aby se Církev plně podílela na radostech i žalostech tohoto světa.

Každý mezinárodní svár narušuje nejen spravedlnost a vztahy, nýbrž zrazuje i věc blaha národů. Dále třeba v mezinárodním životě šířit úctu k mezinárodnímu právu a proto Lev XIII. podporuje cara Mikuláše II. (1894-1918) v jeho návrhu na svolání Mezinárodní mírové konference. ("Církev a Deklarace lidských práv")

Sovětská církevní politika
a padesátá léta v ČSR.

Trilogie "Žaluji" známého literárního historika dra. Ant. Kratochvíla staví čs. komunistický režim s jeho zločiny a ukrutnostmi na pranýř. Čtenář se tu dovídá mnoho zajímavých podrobností, širší veřejnosti málo známých. - III. díl - "Cesta k Sionu" - seznamuje čtenáře s dobou, kdy začal komunistický režim boj protináboženskému životu a jakými metodami postupoval ve svém pronásledování Církve ...

Rozdíl byl mezi Leninem a Stalinem a konečně i jejich dědici v otázkách praktické taktiky vůči církvím. Lenin, máje před očima především pravoslavnou církev a celou nepružnou, neměnou, tradiční strukturu orthodoxie, vycházel z požadavku na prosté odluky církve a státu. Tuto odluku ovšem nechápal po západním způsobu jako víceméně určitou neutralitu státu v církevních věcech, ale jako nepřátelský postoj státu vůči církvím a náboženským společnostem, jako zákaz daný církvím mluvit jakkoliv do věcí veřejných, tak, aby církev a náboženství pozvolna odumřelo vůbec. Náboženství v komunisty ovládané zemi považoval za soukromnou záležitost zaostalých a primitivních občanů a církev za jejich soukromný "spolek", který se zatím bude trpět, pokud se nebude plést do politiky (a to byl i u Lenina pojem velmi široký). Lenin doufal, že změnou hospodářské základny dojde v Sov. svazu dosti rychle i ke spontánním změnám ideologické nadstavby, takže náboženství, vytlačené z veřejného života a zbavené státní ochrany a pomoci, poměrně brzy zanikne samo.

Stalin na rozdíl od Lenina v různých obdobích své vlády si vždy jasněji uvědomoval, že náboženství nezmizí tak snadno a rychle, jak si to představoval a přál Lenin a ostatní revolucionáři. Otřásající zkušenosti v první fázi německého útoku na Sovětský svaz za druhé světové války mu dokonce ukázaly, že po tolika letech "socialistické výstavby" a komunistické převýchovy jsou pro velkou část sovětského lidu náboženské city (a podobně i vlastenecké) silnější pohnutkou k činům a k přinášení obětí než celé marxistické přesvědčení a nadšení pro budování komunismu. Právě tyto zkušenosti ho přivedly k taktice, která byla do značné míry právě opačná než u Lenina, i když vycházela ze stejných principů a marxistických zásad.

J.V. Stalin opustil v praxi zásadu odluky církve a státu. Vrátil se ke starému carskému systému státní kontroly církve, k takzvanému caesaropapismu, ale dal mu integrální marxistickou náplň. Je-li každý stát (podle Marxe) v podstatě jen nástrojem útlačení a vykořisťování, a je-li církev vždy jen nástrojem utlačovatelů a vykořisťovatelů, proč by nemohl používat usměrněné církve ke svým politickým a hospodářským účelům i stát "socialistický"? Musí to ovšem dělat opatrně, aby při tom

neztratilze zřetelesvůj poslední cíl, likvidaci náboženství. Musí církvi poskytnout jen minimum životního prostoru a za to jí uložit maximum politické spolupráce a angažovanosti. Tato spolupráce usnadní straně a vládě řadu vnitropolitických i zahraničních úkolů, například propagandu válečnou a potom zase "mírovou", aniž nějak podstatně posilní náboženství. Věřící občané, kteří slepě následují své duchovenstvo, se politickou spoluprací církve s marxismem pomalu převychovávají v marxisty. A jestliže naopak tato spolupráce v jejich očích duchovenstvo zdiskredituje, odcizí se věřící lidé své církvi a tak budou opět snáze přístupní ideologickým vlivům strany.

To byl Stalinův cynický plán, který už koncem války vedl k obnovení některých institucí pravoslavné církve. Zároveň byl ovšem zřízen Státní úřad pro církevní záležitosti, který měl na církev přísně dozírat a starat se o to, aby se vyvíjela a aby působila co nejpřesněji podle Stalinových směrnic. Většina úředníků tohotu úřadu byla příslušníky orgánů politické policie.

Tento Stalinův plán byl poměrně jednoduchý, pokud se týkal jen církve pravoslavné, která měla odedávna povahu ruské církve národní, přímo závislé na státu. Stalin ovšem podcenil vnitřní sílu pravoslaví, která žije dál navzdory všem státním reglamentacím, jak na to několikrát poukázal Alexandr Solženicyn. Vliv pravoslaví se projevil i v novém neoficiálním náboženském umění. Nový problém vznikl, jakmile se komunisté zmocnili vlády v zemích s početným obyvatelstvem katolickým, tedy zvláště v Polsku, v Maďarsku a v Československu.

Stalin a Gottwald v Československu se obávali vlivu Vatikánu, v jehož čele stál v padesátých letech nekompromisní Pius XII. Byli přesvědčeni, že Vatikán je zároveň nástroj kapitalistických monopolů a imperialistických velmocí, zvláště Spojených států, který má pro katolíky všech zemí podobný význam jako Kreml pro komunisty. Proto považovali za první úkol komunistické církevní politiky v komunisty ovládaných zemích s velkým počtem katolíků, aby místní církev byla od Vatikánu co nejvíce izolována a pokud možná i zcela separována. Stalin vyžadoval co nejradikálnější postup vůči katolíkům ritu východního, zvláště byzantskoslovanského, tak zvaným uniatům (českým katolíkům). Ti byli ve všech komunisty ovládaných zemích nuceni co nejdříve "se vrátit" k pravo-

slaví. Starokatolická církev v Československu byla komunisty považována z části za církev Sudetských Němců. Po odsunu byli čeští kněží vystaveni vlně teroru. (Pokračuje)

=====

Don Bosco považován za blázna

Kapitola z knihy P. Albertiho

"Světce Don Bosco" (1815-88)

Uprostřed všech těžkostí a překážek Don Bosco zůstával pevně přesvědčen o tom, že jeho dílo je dílem Božím a že všechna příslibení Boží daná mu ve snách se splní.

"Budeme mít, a to brzy, kostely, dvory, kněze, bohoslovce," říkával svým přátelům, "budeme mít tisíce mládeže, ano my budeme..."

"Kamaráde, posud nemáš nic," přerušil Dona Bosca jeho nejlepší přítel Don Borel.

"Nemám, ale brzo budu řídit velký domov pro mládež."

"Domov?"

"No jistě, vidím již vše před očima, část za částí, kostel, dvůr, domy, hřiště, nic tam nebude scházet."

"Kde to bude?"

"To nevím, ale vím, že to bude."

"Ubohý Done Bosco! Je mi tě líto, tobě stoupá něco do hlavy!"

Brzo se mluvilo mezi turinským kněžstvem, že v hlavě Dona Bosca není všechno v pořádku. Škoda mladého a nadějného kněze, je přepracován. Zvláště domněnka, že má v úmyslu založit novou řeholi, přiměla některé důstojné pány otázat se na to blíže Dona Bosca.

"Tak vy chcete založit novou řeholi?"

"Kdyby bylo třeba, proč ne?"

"Jaký hábit byste dal svým řeholníkům?"

"Cnost," odpověděl Don Bosco.

"Samo sebou se rozumí, ale chceme vědět, jaký šat byste předepsal svým řeholníkům, rozumíte?"

"Budou chodit bez hábitu, s vyhrnutými rukávy jako zedničtí tovaryši."

Velební páni se zasmáli, zasmál se i Don Bosco a dodal: "Je na tom něco zvláštního? Chodit bez obleku - znamená být chudým a myslíte, že chudobná řehole by se neudržela?"

Když se o tom dozvěděli páni v konsistoři, uznali, že s Boscem není vše v pořádku. Bylo usneseno poslat jej na nějakou dobu do léčebného ústavu. Ředitel blázince slíbil volné místo a dva Boscovi přátelé, pan farář od sv. Augustina, Vincenc Ponzati a profesor Alois Nasi,

⁴byli pověřeni úkolem, aby šetrně a opatrně dodali Dona do léčebného ústavu. Najali si kočár a zajeli kterého si krásného odpoledne k bytu Boscovu. Napřed se mluvilo o počasí, potom se přešlo na Boskovy práce s mládeží a jeho plány. Bosco okamžitě vypožadoval, že tito dva věří v jeho bláznovství. Chytře se vnitru usmíval a líčil jim své plány ještě nadšeněji. Velební páni se na sebe útrpně podívali a z jejich pohledů bylo poznat, co si myslí: je to pravda, on se pominul s rozumem.

"Done Bosco," pravil najednou farář Ponzati, "vyjeli jsme si dnes na procházku; dole na nás čeká kočár. Pojďte se projet, trochu čerstvého vzduchu vám neuškodí."

"Ale výborně, jak by ne, jen klobouk si vezmu a jsem k službám," odvětil Don Bosco, a chytrácky se usmíval. Tušil, co pány k němu přivedlo.

Sestoupili se schodů a jeden z velebných pánů otevřel dvířka kočáru a pokynul Boskovi rukou: "Račte, prosím vstoupit!"

"Kdepak, nesednu si přece první, to bych měl málo úcty k tak vzácným pánům, račte jen, pánové nasedat."

"Ale ne, jen vstupte vy."

Páni si dali říct, ale jakmile vstoupili do kočáru, ještě se ani neulebili, přirazil Don Bosco rychle za nimi dvířka. Kočič švihl do koní a rychle uháněl, jak měl nařídáno, do blázince. Byli tam za okamžik, blázinec byl blízko bytu Boscova. Brána byla otevřena a služební personál již očekával nového hosta. Co to? Řeklo se jim, že dovezou jednoho a zatím v kočáře jsou dva. A jak zděšeně křičeli a za nic ne a ne z kočáru. "Kamarádi," pravil kterýsi ošetřovatel, "na ty bude třeba jít opatrně!" Než se kdo nadál, vytáhli ošetřovatelé oba velebné pány z kočáru a vynesli je do pokojů v druhém patře. Ti se bránili, křičeli, nadávali, tvrdili, že oni do blázince nepatří. Dovolávali se lékaře, ten prý je zná. Lékař však nebyl doma. Tedy žádali, aby přišel duchovní správce. Právě obědval. Po chvíli přiběhl a teprve se vše vysvětlilo.

Ještě do večera se vyprávělo po městě, jak vezli Dona Bosca do blázince. Od té doby se ale nikdo neopovážil říkat, že se Don Bosco pominul s rozumem.

Čarovný proutek výchovy je láska. Hraj si a směj se se svým dítětem!

O SEBEOVLÁDÁNÍ

V každém dobrém činu bývá něco obtížného, nesnadného. Příčina je v po-

rušení lidské přirozenosti, která je více nakloněna k nepořádku než k pevně stanovenému řádu. Ovládat se znamená přemáhat v sobě tento odpor k řádu a konat dobro přes to, že je v tom něco nesnadného. Sebeovládání není zachmuřený ústup ze života, nýbrž cvičení a otužování vůle, která nám dává skutečnou vládu nad životem a nad námi samými.

Z pojmu sebeovládání plyne, že je nezbytnou složkou výchovy vůle, je předpokladem každého ukázněného života vůbec, zvláště života křesťanského. "Kdo chce jít za mnou, zřekni se sám sebe, den co den ber na sebe svůj kříž a následuj mě! "Království nebeské je vystaveno násilí a násilníci se ho zmočňují". "Vcházejte těsnou branou... Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu a málo je těch, kdo ji najdou. Každý pokročí jen potud v sebevýchově, pokud se dovede soustavně cvičit v sebeovládání. (Tomáš Malý: Pedagogika - Křesť. Akadademie, Řím)

=====

Přemůžeš-li sám sebe, budeš šťasten.

Neboj se obětí!

=====

O vzniku elektrické žárovky

Po staletí se svítilo loučemi, svíčkami, plynem, až Američan Thomas Alva Edison (1847-1931) vynalezl elektrickou žárovku. Rakušan Carl Auer von Welsbach vynalezl rozhodující zlepšení. Předcházelo mnoho pokusů různých vynálezců, aby vyrobili "proud".

Dnes stiskneme vypínač a místnost je ozářená - samozřejmě věc pro naši dobu, a přece zázrak pro lidi, kteří žili před sto lety. "Elektrické" světlo, které vychází ze žárovky, existuje od roku 1879, kdy se podařilo Edisonovi vyrobit první žárovku s uhlíkovým vláknem, kterou bylo možno hospodářsky využít. Na 31. prosince tohoto pamětihodného roku oznámil předvedení nového zdroje světla. Půl Ameriky chtělo vidět "zázrak", zvláštní vlaky musely dopravit zvědavce na místo tohoto fantastického úkazu v New Jersey.

Hodina vzniku elektrické žárovky také ovlivnila obchody na burse. Došlo k panice, pohledávky plynových společností rychle klesaly, pohledávky společností "Edison Electric Light Company" šplhaly úžasně do výše. Ale velké vítězství elektrické žárovky se ještě nedostavilo. Součástky jako dráty, kábel, vypínače, isolační mate-

riál a j. byly ještě málo dokonalé, než aby se mohl nový zdroj světla všeobecně ujet. Ale Edison si věděl rady. Konstruoval a zkoušel dál. Sestavil spodek s vinutím, takže mohl připojit žárovku k proudu, a tento "Edisonův spodek" se používá až do dnešní doby. Avšak tato žárovka se již dávno nepoužívá, především díky pokusům geniálního rakouského chemika Dr. Carl Auer von Welsbach (1858-1929), který poznal těžko tavitelné kovy jako vhodný materiál pro žárovky. Je sice všeobecně známo, že Auer je vynálezcem plnového žárného světla, ale málokdo ví, že konstruoval další zlepšení. Auer docílil svým vynálezem velké úspěchy a dělал Edisonovi velkou konkurenci; poznal s velkou prozíravostí, že budoucnost osvětlení tvoří elektrina. Proto usiloval o další zdokonalování svého vynálezu, takže tento byl roku 1898 patentován. V roce 1900 zářilo na světové výstavě v Paříži větší množství těchto žárovek. Žárovky zdokonalené Auerem vydávaly při stejné spotřebě proudu silnější světlo než Edisonovy, šly brzy dobře na odbyt, takže se mohlo pomýšlet na rozšíření výroby.

Dnes si nemůžeme život bez elektrického světla vůbec představit. Je jedním z podstatných vynálezů, bez kterých by pozdější vývoj průmyslu, společnosti a všeho, co lidé žijící na sklonku 20. století pociťují jako samozřejmé příjmenosti života, nebyl možný. Edison si zaslouží vavrínový věnec, ale i Auer von Welsbach měl patřičný podíl na tomto blahodárném vynálezu k prospěchu celého lidstva.

+++++

ČAS SE NAPLNIL - POSTNÍ ÚVAHA

=====

A hned ho Duch vyvedl na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan uvězněn, šel Ježíš do Galilee a hlásal tam Boží radostnou zvěst: "Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Polepšete se a věřte v radostné poselství" (Mk 1, 12-15).

Vánoční doba uběhla rychle. V novém roce máme již značný kus cesty za sebou. Stojíme v mezidobí - mezi vánočními a velikonočními. V části tohoto mezidobí - masopustě - svět se opět vrací k pozemským radovánkám a snažil se urvat život, co se dá urvat. Svět pohroužen do těchto radováněk, zajisté nemyslel již v masopustě na přípravu na zmrtvýchvstání Ježíše Krista - na postní dobu. A přece již dávno předtím

volává k nám Kristus ústy evangelií - sty: Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Polepšete se a věřte v radostnou zvěst.

Staří Řekové měli dvě časová pojetí a pro každý časový úsek jednoho bůžka. Jednoho z nich jmenovali Chronos a byl příslušný pro dlouhé časové úseky. (Proto i dnes mluvíme o chronologii). Druhý bůžek se nazýval Kairos, který byl bůžkem pro příznivé okamžiky. Kairos byl velmi výstižně znázorněn: Měl až na delší copánek - úplně hladkou hlavu. Každý ho mohl zachytit pouze v příznivém okamžiku. Běžel-li někdo za ním, nemohl ho už dohonit.

Tento příznivý okamžik přišel pro lidstvo příchodem Spasitele světa, Ježíšem Kristem. Co bylo předtím, byla příprava, aby se mohl naplnit čas. Tím se přiblížilo Boží království. Naplnění času znamená časový obrat, odklon od cíle, který pro nás sice něco znamenal, ale nebyl dosažitelný, až teprve nyní, když se čas naplnil...

Postní doba nám připomíná tento obrat a ukazuje nám náš cíl! Činme pokání - Boží království je tak blízko.

Každý upřímně věřící člověk ho cítí a je mu tak blízko. Zvláště v dnešní době ho vidíme všude tam, kde se láska projevuje ve skutečích, jako u Matky Terezy v Kalkutě mezi chudými a malomocnými, u dobrovolníků v uprchlických táborech, misionářů, lékařů a techniků v nevyvinutých zemích Třetího světa, u rodičů, kteří věnují veškerou lásku svým dětem - zkrátka u všech, kteří vydávají svědectví pro pravdu a vyzařují teplo lásky, světlo pravdy a míru; všichni, kteří jsou naplněni Duchem božím. Sv. Pavel popisuje Boží království jako "Mír a radost v Duchu svatém"...

Není to velmi lákavý cíl i pro nás, který bychom se měli snažit dosáhnout? Čas se naplnil - uchopme jej! Nepromeškejme tuto jedinečnou příležitost! Činme pokání, rozdávejme lásku a rozšiřujeme pravdu Boží. Pěstujme cnosti: buďme dobrými následovníky Ježíše Krista.

Postní doba je tu, která ubíhá tempem rychlíku; snažme se hbitě nastoupit do vlaku tohoto času. Snažme se všemožně, aby nám neujel - jinak jsme ztraceni pro život pozemský i věčný.

Nevíte, jak na to? Zde jeden z mnoha receptů. Osvobodte dvanáct měsíců jednoho roku velmi pečlivě od trpkosti, lakoty, puntičkářství, strachu atd. Každý měsíc rozdělte

6 strachu atd. Každý měsíc rozdělíte na 30 nebo 31 dílů tak, aby vám zásoba vystačila na celý rok. Každý jednotlivý den buď zvlášť smíšen z jednoho dílu práce a ze dvou dílů veselého myslu a humoru. Přidejme tři lžice optimismu, jednu lžici snášenlivosti, jedno zrníčko ironie a větší dávku ohledu. Pak k celé směsi přidejte bohatou dávku l á s k y! K takto připravenému léku přidejme kytičku malých pozorností a podávejme denně s vlídnou tváří. Zkuste to - začněte hned! Připravme se - neboť, jak již řečeno - Boží království je blízko!

J.D.

O původu sněženky

Jednou šel Spasitel se svými apoštolý. Kráčeli širými, sněhem se jiskřícími lány. Apoštolé se chvěli zimou. Neměli ani teplého oděvu ani teplé obuvi. Trápil je mráz i hlad.

"Mistře, zhyne," naříkali, "což nevidíš, jak jsme zimou a hladem trápeni?"

"O, vy malověrní," usmál se jemně Fán. "Což myslíte, že Otec, který živí ptactvo a nádherou odívá přírodu - o vás neví nebo na vás zapomněl?" A smutně spočinul zrak Páně na apoštolích. Teskněji však rozhlédl se Mistr po sněhových lánech. A hle! Kam Jeho zrak pohlédl, tam vyhouplo se nad sním malé něžné bílé kvítko - sněženka. A bílé zvonky sněženek se rozhoupaly, jakoby děkovaly a slávu zvonily tomu, kdo je přivedl na svět.

Při pohledu na něžná ta kvítka zapomněli apoštolové mrazu i hladu. Hluboká radost i důvěra v ochranu Boží usadily se v jejich srdcích. H.L.W.

Svátky - orgie žaludku?

Byly časy, kdy panovalo srdce společně s rozumem nad všemi údy těla. Avšak žaludek se počal více a více tlačit do popředí. Brzy začal prohlašovat, že on je panovníkem lidského těla.

"Proč se tak tlačíš do popředí," pravilo srdce, "víš, že člověk potřebuje na prvním místě srdce. A jen srdce na pravém místě umožňuje šťastný život."

"Cha, cha," smál se žaludek. "Srdce je jen pumpa, která pohání krev a krev roznáší to, co jsem já přidělil. Veškerá potrava prochází napřed mnou!"

"Potravu získá však člověk jen, když dovede myslit. Osvojuješ si nejdůležitější místo a zapomínáš na rozum," pravil žaludku rozum.

"Cha, cha," smál se opět žaludek, "stejně jako srdce živím i já mozek. Potrava pro mozek přichází do mozku

krví a je to potrava, která prošla také mnou... Já jsem nejdůležitější. Jen se podívejte do novin před různými svátky. Tu se dočtete, kolik tun nejen všeho druhu masa, drůbeže, ryb, zvěře, jaké množství vajec a příslušných nápojů, ale i jaké exotické lahůdky v nepřehledném množství očekávají v obchodech kupce průměrné ale i zámožné labužníky, aby všichni mohli "důstojně" oslavit svátky! Jak vidíte, patří dnes vánoce a všechny svátky mně."

"Ubohý svět," povzdychlo si srdce i mozek.

JKB

-o-

NAŠ OZNAMOVATEL

Čs. lidové sdružení, sekretariát,

Vídeň XV., Pelzgasse 17/1: úřední hodiny a půjčování knih každý první čtvrtek od 19 do 20 hodin.

Mše sv. v kostele na Rennwegu, Vídeň III

V neděli a ve svátek v 7,00 a v 10,00 hodin. - Třetí neděli v 10,00 hodin rytmická mše sv.

Třetí neděli v 16,00 hodin přednáška F. Dominika se světelnými obrazy.

Mše sv. v kostele Na nábreží, Vídeň I.

V neděli a ve svátek v 8,10 hodin.

Neustávejme se modlit za mír a pokoj ve světě (a dostatek horlivých i svatých kněží a řeholníků). Ne-spolehejme se na naše státníky a diplomaty, ale na sílu modlitby!

IV. odbor JSM koná v postní době každou neděli v 16,30 hodin v kostele sv. Brigity, Vídeň XX., pobožnost křížové cesty.

Orel XV. pořádá ve čtvrtek 13.3. v klubovně v Pelzgasse 17 v 19,30 hodin přátelský večírek: bude se promítat barevný, zvukový film "Má cesta Izraeli", natočený br. Bouchalem. Hosté vítáni!

VII. odbor JSM pořádá v pátek 21.3. "Matějovou pašiji" - začátek v 19,45 hodin - Rennweg 63a.

Děkujeme za všechny dary na tiskový fond našeho listu a prosíme o Vaši další podporu! - Hlaste změnu adresy! -- Rádi uveřejníme příspěvky hodící se do rámce tohoto listu.

Zítřka pochopí i mozek, co srdce ví již dnes...

J3

Naši jubilanti

Pavla BARTKOVÁ (55) - Marie HRABÁNKOVÁ (65) - Božena VÁVROVÁ - Karel BOUCHAL (50) - František FLEKAČ (75) - Josef HRUZA (75) - Alois VEPŘEK (60) -----
Přejeme všem jmenovaným, ale i všem ostatním, kdo oslavují jakékoliv jubileum, hojnost zdraví, spokojenosti a Božího požehnání!

Na věčnost nás předešli

Emilie KOSTOHRYZOVÁ (87) - Dagmar HRABÁNKOVÁ (38) - Anastázie KOVÁRNOVÁ (88) - P.dr.Karel WORTNER, český duchovní správce ve Frankf/M., NSR, --- inž. Vladimír RICHTER, náčelník čs. Orla v exilu se sídlem v Chicagu, ve věku 75 let.
Věnujme jmenovaným, ale i všem ostatním duším v očistci naše modlitby!

C o s e u d á l o

2. února pořádala Jednota Orla II. svoji tradiční masopustní zábavu -----
16. a 17.2. pořádala Jednota Orla Víden XV. zdařilou maškarní zábavu a dětské pohádkové odpoledne ----- IV. odbor JSM pořádal 17.2. svoji oblíbenou masopustní zábavu ----- 17.2. dopoledne jsme oslavili v našem kostelíčku na Rennwegu slavnou mši sv. naše věrozvěsty sv. Cyrila a Metoděje za účinkování sboru JSM a čestné strážce Orlů v stejnokrojích....

Památce bratra Vladimíra Richtera

S pohnutím a smutkem jsme přijali od Svatováclavské orelské župy v exilu zprávu o úmrtí bratra Vladimíra Richtera, která nás překvapila a naplnila zármutkem. Bratr Richter zůstává v živé paměti některých z nás, kteří s ním byli v osobním styku, když v osudném roku 1948 byl nucen hledat nový domov mimo svou vlast a trávil několik měsíců mezi námi ve Vídni. Nebylo mu již dopřáno, aby oslavil letos svou pětasedmdesátku a zavítal ještě jednou mezi nás.

Bratr Richter se narodil 14. července 1905 v Měnině u Brna. Vystudoval architekturu v Bratislavě a po počátečních nesnázích v zaměstnání se dopracoval znamenitých úspěchů jako architekt mnoha orloven, kaplí, chrámů, památníků i různých jiných stavebních objektů. Od svého mládí pracoval horlivě v orelském hnutí. Jako náčelník bratislavské župy Radlinského dokázal to, že v krátké době stála v čele všech žup na Slovensku. Vysoce byla oceňována jeho činnost v Ústřední

radě československého Orla. Že se podařilo také v exilu sjednotit Orlý, roztroušené po celém světě, a vytvořit Svaz slovanského orelstva (ČSR, Jugoslavie, Polsko, Ukrajina), je nesmírnou zásluhou bratra Richtera. Byl ve svém novém domově neúnavným organizátorem orelského života a svou osobní účastí byl příkladem svým spolubratrům.

I smrt jej zastihla uprostřed této činnosti, 25. ledna ve 4 hodiny ráno, když krátce před tím ještě pracoval na výzdobě sálu pro orelský ples, vrátil se domů, cítil se velmi slabý a chtěl si odpočinout. Musela pro něj přijet záchranka, ještě vlastní silou sešel do přízemí, ale za převozu do nemocnice vydechl naposled. Bratři v Chicagu mu připravili opravdu důstojný orelský pohřeb. Po dva dny stála u jeho rakve orelská stráž s dvěma orelskými prapory. Přišly se s ním rozloučit delegace krajských a exilových organizací. Pohřeb se konal v úterý z chrámu sv. Prokopa, mši sv. sloužil převor OSB P.Kolek za asistence P. Víta OSB. Bratr Richter byl pohřben ve svém orelském kroji na česko-polském hřbitově, rakev doprovázelo 13 bratrů a 4 sestry v orelských krojích. Tělesné pozůstatky bratra náčelníka Richtera byly uloženy do země za zpěvu orelského pochodu "Vzhůru, Orle slovanský!" Na hřbitově se s ním rozloučil jeho věrný spolupracovník bratr Ant.Slováček, který závěrem pokropil rakev vodou z posvátného Hostýna a vyslovil naději, že toto vzácné semeno, které je zaséváno do mrazivé země americké, opět jednou vzklíčí ve vzkříšené svobodné vlasti.

Politické definice

Socialismus: Máš-li dvě krávy, ponecháš si jednu a druhou dáš svému sousedovi.

Komunismus: Dáš obě krávy státu, který ti za ně dá trochu mléka.

Imperialismus: Ukradneš býka tvému bližnímu.

Anarchismus: Tvůj soused ti jednu krávu zastřelí a druhou ti ukradne..

Fašismus: Tvůj soused tebe zastřelí a vezme si obě krávy.

Kapitalismus: Prodáš jednu krávu a koupíš si za ni býka.

Na titulní straně vidíte záběr z lázeňského města BADEN, vzdáleného asi 25 km od Vídně, známého svými sirnatými prameny již ve starověku.....

Protiprávní proces v Prešově

OKÉNKO DO SVĚTA

-DvE-

Ve východoslovenském Prešově byl 10. ledna zahájen politický proces, který má postihnout obžalovaného kněze a věrné katolíky, avšak obrátil se zásluhou statečného duchovního již prvního dne proti komunistickému režimu a jeho protiprávní justici.

Obžalován je 65-letý člen jezuitského řádu, P. Oskar Formánek, z porušování příkazů o státním dozoru nad církevní činností, jehož se prý dopouštěl sloužením mší ve svém privátním bytě. Zúčastňovali se jich většinou občané, jejichž společenské postavení jim nedovolovalo navštěvovat veřejné bohoslužby. Mimo to je obžalovanému kladeno za vinu, že připravoval a rozšiřoval mezi svými kněžskými spolubratry texty kázání pro jejich pastorační potřebu. Pomáhala mu při tom spoluobžalovaná paní Maria Kozárová.

K soudnímu přelíčení, které režim připravil jako typický monstrproces, bylo předvoláno 90 svědků, většinou Formánkových přátel, kteří mají pod nátlakem vypovídat proti němu. Kromě nich mají podat soudu „vědecké“ posudky filozoficko-teologických spisů obžalovaného dva profesori místní prešovské univerzity, jež jako jediná na Slovensku má katedru ateismu.

Při zahájení procesu musel předseda soudu konstatovat, že obžalovaný, který nebyl dosud zatčen, se k přelíčení nedostavil. Místo toho poslal soudu protestní dopis, v němž si stěžuje, že mu ani nebyl doručen obžalovací spis, ani mu nebylo umožněno nahlédnout do příslušných akt. P. Formánek zdůraznil, že přijde do soudní síně teprve tehdy, až se mu dostane tohoto práva, jež mu podle zákona přísluší.

Nato bylo přelíčení ihned přerušeno a odloženo na 14. únor, shodou okolností nově nedávno stanovené datum církevního svátku národních patronů sv. Cyrila a Metoděje. Jejich památka bude statečnému obhájci cyrilometodějské víry a práv církve i věřících jistě mocnou oporou v procesu, jehož další průběh nemohl být při uzávěrce tohoto vydání ještě znám.

"Demokracie v exilu")

Čs. tisk napadá poprvé ostře Jana Pavla II. "istického socialistického systému"...

Vyjednávání mezi čs. státní delegací a zástupci Sv. stolice v Římě, při kterých se jednalo zvláště o funkcích biskupů, ztroskotala. ČSSR považuje biskupy a kněze za úředníky, které platí stát. Proto si stát osvojuje právo mít vliv na jmenování a udílet nařízení. Jmenování biskupů přísluší však jen papeži...

Dodatek k článku "Protiprávní proces v Prešově":

Generalát jezuitů-řádu v Římě se obává o život P. Formánka. Hrozí mu znovu těžký trest, neboť obžaloba mu předhazuje "styky s imperialistickým Západem". - Komentář římského ústředí řádu: "Jediné styky Formánka se Západem spočívaly v prosbě, aby mu kanadští jezuité poslali náboženské knihy." -- V posledních třech letech bylo v Československu vyslýcháno přibližně 400 kněží a laiků a mnoho z nich bylo odsouzeno.

MATKO DOBRÉ RADY

Ty strážná hláska lidských putování,
kompas duší, střelko jistotná!
Sítnice oka Božího a dlaní,
jež z kresby své řád věčné Vůle zná!

Oroduj za nás

překotnou rukou sahající do dne,
jež krátkozrakost v mlhu rozpouští,
a na rozcestích činu nerozhodné
hledáče stop za vichru na poušti;

ať poznávše čas navštívení svého
vzepřeme města živých před pádem,
silní tvou silou, citlivitou náhou
a navždy bohatí tvým pokladem!

(Václav Renč: "Sluncem oděná" -
meditace básníka na invokace
Loretánské litanie)

xx xx xx xx xx xx xx xx xx xx xx xx xx xx xx xx

Eigentümer, Herausgeber und Verleger: Tschechoslowakische Volksvereinigung in Österreich. Für Inhalt und Herstellung durch Vervielfältigung im Selbstverantw. Anton Svoboda. Sämtliche: 1150 Wien, Pelzgasse 17. Erscheinungsort: W i e n, Verlagspostamt 1150 W i e n. -- Postsparkassenkonto Nr. 7509.267.